

Publicerad 2008-12-15 11:21 av duvan59

Reflekterar över barnens situation och har en tanke om att alla bokstavsdiagnoser kanske skulle sättas på samhället istället för på individen.

Nutidens barn

Små ögon blickar ut från ett fönster
Utanför finns allehanda mönster
Olika storlek på dessa skor
Som på dagarna i samma lokaler bor

Kommer de snart, jobbar kanske över
Snälla mer av sorlet vi inte behöver
Kan vi vara lediga en enda dag
Ingen lyssnar på rösten som är svag

Vuxna har en arbetsmiljö lag
Barnens uppgift att vara till behag
Stim och stoj alla får stå ut
Efter dagen är de alldeles slut

I hemmet samlas de alla trötta
Ingen orkar den andre stötta
Barnet massor av frågor har
Ingen har tid ge djupgående svar

Kvällen nalkas sömnen kommer åter
Barnet ligger i sin säng och gråter
Varför kan jag inte få vara med min pappa och mamma
Att vara på daghemmet blir aldrig detsamma

Så kommer skolan barnen ska vara still
Ingen frågar efter vad de egentligen vill
Hjärnan är av sorlet utmattad och nött
Utan bearbetning av intrycken de mött

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren duvan59 med Poeter.se id #25996 innehar upphovsrätten